STEVE VASTAG
Napló
Világvége
Után
"A vég kezdete"
Fotó:Michel János

„ az idő lehet, hogy csak ismétli önmagát,

és a percek, mint sivatagban a homokszemek

Csak, peregnek, de nem tudjuk,

Hogy a percek honnan jöttek

és merre tartanak”

Napló világvége után

Van az úgy amikor az ember hátra tekint, és elérkezettnek látja az időt, hogy életéről számvetést készítsen. Ez velem sem történt másképpen. Hatvanhat éves voltam akkor, amikor ezt megtettem. Ami feltűnt az, a nagy tisztelet ami, a létemet mindig is meghatározta. Igazi polihisztorként nem volt olyan, amihez ne értettem volna. Nem volt olyan, ami már, meglepett volna, nem volt olyan, ami kétséget ébresztethetett volna bennem. Onnantól már minden más lett. Megadatott az amiről ember álmodni sem mer, és már tudom, hogy a világ, már csak más világokban létezhet és amit mi tudunk most az semmi ahhoz amit tudnunk kellene. Így alakult. Soha nem akartam gyermeket nemzeni, mert nem akartam a sarjaimnak rosszat. Nem akartam, hogy a vérem bár erősen hígítva is más vérével, szenvedjen. Voltak olyan beszédek is rólam, hogy a férfitársaim mezítelen testét kedvelem. Természetesen nem így van. Egyszerűen arról volt szó, hogy nem szerettem volna szenvedést a sarjaimnak. Érdekes volt, hogy mindenki géniusznak tartott, pedig a sorsom, egy véletlen folytán alakult így. Mivel én sok

tudományágban jeleskedtem, ezért kért fel az egyház, hogy egy talált könyv tartalmát fordítsam le latinra, mert a könyv eredete, és így a nyelvezete is érthetetlen mindenki számára. Egy olyan valami megfejtése, értelmezése nyelvezetének megfejtése amit még ember soha nem látott, nem ért, és azt sem tudja honnan származik, nagyon embert próbáló feladat, mert egy ismert nyelv sem hasonlít a talált könyv nyelvezetére. Ez a munka rengeteg időt igényelt, és így Pápai segítséghez kellet folyamodnom. Leo Pápa a következők szerint járt el irányomba. Provence-ból egy kikeresztelkedett zsidó családot küldtek a segítségemre, hátha a könyv nyelvezete ó héber, vagy ahhoz köthető. A Nostre-Dame család így nálam kezdte el szolgálni az egyházat, a kis Nostredamusszal együtt aki akkor csak 3 éves volt. Egyszerűen sugárzott róla az értelem, és a dolgaim iránti érdeklődés. Közönséges gyermeknek nem mondható. Őt minden érdekli . Hároméves kora csak álca lehet, mert intellektusa felülmúlja némely felnőtt intellektusát is. Így soha nem küldtem el magam mellől. Biztos vagyok abban, hogy egyszer még sokra viszi ebbéli életében, az úr akarata szerint. Mivel ő egy régi orvos családból származik, így az apja által érdekelni kezdett egyre jobban az anatómia. A kis Nostredamusz persze ebből semmit nem értett akkor, bár biztos vagyok abban, hogy az ott ráragadt szavak még nagyban meghatározzák majd az életét. Amikor a talált könyvet fordítottam, vagy próbáltam azt érthetővé tenni, akkor is nagy érdeklődéssel figyelte a munkámat. Három év, három éve próbálom már ezt a könyvet érthetővé tenni, közben fel sem tűnt, hogy Nostredamus már hat éves, és csak úgy issza a szavaimat, a fordításokkal együtt. Nem akar ő a gyerekekkel játszani, valami okból itt van mellettem folyton.

Egyszer találkoztam itt Firenzében egy kalmárral aki Pannóniából származott, és az ő állítása szerint sokat ért ebből a könyvből, bár nem mindent, mert számára is vannak nem érthető kifejezések, amelyek az úr segedelmével nyilván megfejtést nyernek. De ezek csak érthetetlen részleteknek tűnhetnek, ezért leírom pontosan, hogy azokat a találmányokat, illetve a rajzokat, hogyan, miként, minek a sugallatára alkottam. Különböző olyan megoldásokat szűrtem ki a talált könyvből ami ugyan nem egyértelmű számomra, de nyilván egyszer majd azoknak a technikai megvalósítása is megoldást nyer, az általam értelmezettek alapján. Nem értettem pontosan, hogy a talált könyvben azok a dolgok, hogyan is készülhettek, inkább csak elképzeltem őket. De így papírra vetve már érthetőbbek számomra is. Ha mutatnám bárkinek is azokat a rajzokat, vázlatokat, nyilván nem értenék, de nekem aki ezt a könyvet próbálja értelmezni, egyszerű és értelmes dolgok azok. Az életem ezen része így kezdődött, az alábbiak szerint.

Akkor azon a reggelen két Svájci önkéntes katona Pontificia Cohors Helvetica, ébresztette házam népét, és a vendégeimet. A kis Nostredamusz félve állt az ajtóban, megijedt a hangos dörömböléstől. A Pápa várt rám, és azonnal indulnom kellet. A dolog nem tűrt halasztást, így hát mennem kellet beszámolnom az eddig végzett munkámról. Már akkor tudtam, hogy ez a könyv hatalmas érdeklődést váltott ki a Pápából, és az egyházból. Nyilván a misztikuma miatt, hiszen ez a könyv még Arábiából származott, és Néró császársága idején került az egyházhoz. Számomra is meglepő volt az, hogy csak most került elő, de nyilván ezt

nem firtathattam Őszentsége előtt, már csak azért sem mert mint ahogy jó magam is, ő is Firenzei származású. Ahogy a gárdistákkal kiértünk Firenze szélére, láttam, hogy ott már sok gárdista vár ránk. Tudtam, hogy ez az út legalább egy hétig tart majd, nem úgy mint abban a talált könyvben, ami arról is beszámol, hogy hatalmas távolságokat milyen gyorsan tesznek meg egy olyan eszközzel, amibe valamiféle anyagot töltenek, hogy működjön. De persze ezek csak gondolatok voltak a fejemben. A könyvből származó gondolatok, ha jól értelmeztem azokat. A lovasfogatunk lassan de biztosan haladt Róma irányába. A gárdistáknak nem szólhattam erről a könyvről mert, Őszentsége teljes titoktartást kért tőlem. Ezért nyilván a titoktartás is nehezítette a munkámat. A talált könyv most is itt van nálam, és a fordítása is. Így hát remélem az egyházat teljes mértékben szolgálhatom a tudásommal, ami igazán szerény ahhoz képest ami a talált könyvben szerepel. Nehéz úgy létezni, hogy egy érdekfeszítő dolgot nem oszthat meg az emberfia mással, így nem maradt más hátra elővettem a vázlatfüzetemet, és Rómáig csak vázlatokat készítettem. Kavarogtak a gondolatok a fejemben, egész úton. Ez alól akkor sem volt kivétel amikor alvóra tértünk, valamelyik útszéli fogadóban. Álmomban is gondolkodtam, és tudtam, hogy csak a hitem segíthet, csak a hitem ereje. Ha nem lennék erős akkor már nem hinnék sem Istenben, sem semmiben ami eddig a világot formálta. Rájöttem a gondolatok a legveszélyesebbek nincs jó vagy rossz gondolat. Csak gondolat van, és az, nagyon veszélyes az emberiség számára. Úgy vélem ha ez a talált könyv napvilágot látna, az rengeteg olyan dolgot kétségbe vonna, ami eddig az egyházaink alappillérjét jelentette. Őriznem kell a titkot

egészen Rómáig, és az életem végéig. Mikor megérkeztünk végre Rómába akkor azonnal Őszentsége elé járultam, hogy beszámoljak neki az eddig elvégzett munkámról. Őszentsége méltatta a családom egyházhoz való hozzáállását, és személyem szerény, de nem elhanyagolható tudományos munkásságát. Ő már akkor is tudhatta, és tudta is, hogy Vinciék mindig is őszinte szívvel támogatták az egyházat. Így ezért, azon nyomban elkezdtem felolvasni a könyvet, ami Arábiából származott, a jövőben íródott, de a múltból került hozzánk, és amely így kezdődött szerény fordításomban.

Ezt a naplót anyától kaptam. Azt mondta, kislányom az életed hamarosan új fordulatot vesz, és ezért érdemes lesz mindent lejegyezned, hogy az emlékeid be ne csaphassanak. Mert, az emlékek egy idő után szebbé, vagy még szebbé válnak". Utálok írni, de anyám szavait megfogadva vezetem ezt a naplót, csak azért is, mert úgyis számon kéri rajtam egy idő után. Nyilván nem szeretném megbántani őt. Azt mondta, hogy ebbe a naplóba azt írok, amit akarok, mert csak én vagyok az aki ezt olvashatja. Vagy az, akinek ezt megmutatom. Anya azt is mondta, hogy fiatal korában a naplóvezetés egy mindennapi dolog volt a tini lányoknál. Mesélt olyat is, hogy volt valami emlékkönyv, amit átadtak egymásnak, hogy a másik lány, vagy ismerős beleírjon. Valami olyasmit, ami majd emlékezteti az emlékkönyv tulajdonosát arra a személyre, aki a bejegyzést tette. Nem annyira értettem a légyegét, de mindegy is. Szóval akkor nekiállok a naplómnak. A helyesírási hibákért elnézést kérek,

magamtól, illetve attól, akinek ezt egyszer majd megmutatom.

2016 Június 10. csütörtök

Apám azzal fogadott mikor hazamentem, hogy képzeljem el mit látott az interneten. Valami világvége históriát, amit a maják is megjósoltak, és aminek a napja 2018.December 21-re esik. Érthetetlen számomra, hogy miért kell egy ilyen sokadik, világvége históriára felülni? Nem is érdekelt a dolog különösebben, mivel a világvégék jönnek, mennek és ez nyilván a sokadik lesz.

2016.Június 11 péntek

Apám leültette a családot és megint a világvégéről beszélt. Azt állítja, hogy nem úgy kell érteni, hogy a Világ megsemmisül, inkább úgy hogy kevesen élik csak túl. Bár azt nem mondta, hogy mit, vagy micsodát. Mikor kérdeztem, hogy tulajdonképpen mitől is lenne világvége akkor csak maga elé nézett, majd utána rám, és csendesen csak annyit mondott: NIBIRU mintha maga sem tudná, hinné, amit mond. Nem értettem mi az, hogy Nibiru. Gondoltam, hogy folytatja, de nem. Csak vártam, hogy mi lesz, amikor anyám azt kérdezte tőle mi az hogy Nibiru? Ekkor apám elkezdte

mondani, hogy 1983-ban a NASA megtalálta a 10. bolygót, amit a Sumérok, Nibirunak neveztek el, mert ők már akkor állították, hogy a naprendszerünkben nem csak az ismert 9 bolygó létezik a Sumérok a napot és a holdat is beleszámolva tizenkét bolygóról tesznek említést.

2016.Június 12 szombat

Iskolából hazaérve, ahol ma szerencsére nem tanítás volt csak egy ballagási főpróba- apámat láttam, ült, nézett maga elé, majd, halkan csak annyit kérdezett, ha esetleg nekem egy ilyen dologra kéne készülnöm, akkor én mit vinnék magammal? Nem értettem mit is kérdez, mire leesett, hogy megint arról a bolygóról, és a világvégéről beszél. Apa, mondtam neki bocsi, de most nem érek rá, várnak az osztálytársaim. Amúgy sem sok időt töltünk már együtt, hamarosan ballagunk és vége az effajta általános iskolai kalandoknak. Meg hát kitudja, mikor találkozunk legközelebb egymással. Ezzel le is zártam ezt a világvége históriát, meg az, az igazság, hogy nem is nagyon érdekel. Kata a barátnőm összejött egy sráccal, most megyünk egy kicsit lógni.

2016.Június 13 vasárnap

A tegnapi csavargás igazán jó volt. A barátnőmnek igazán jó az ízlése. Nagyon aranyos az a srác, akivel jár, és igazán jól néz ki. Anyám folyamatosan azzal nyúz, hogy segítsek takarítani. Pedig ott a bátyám és a húgom, nem csak én csinálok kupit, ők is. Már nagyon unom, hogy mindig engem találnak meg ilyenekkel. Na, mindegy. Holnap ismét főpróba a ballagás miatt. Na, azt is unom már. Nem értem mit kell annyit próbálgatni. Erika néni ő az ofőm azt mondja, hogy ez lesz a legszebb nap, ami velünk történt a suliban. Na, ebben igaza van. Anyám azt mondja, hogy szerinte hiányozni fog a suli, és visszasírom. Ez kizárt, már alig várom, hogy végelegyen.

2016.Június 14 hétfő

Megvolt az utolsó nap az iskolában. Főpróba ismét, meg nagy beszélgetések, hogy ki hová megy továbbtanulni, meg ilyenek. Uncsi volt, de legalább tanulni nem kellet. Na, az még szép lett volna, ha az utolsó tanítási napon is tanulunk. Ma anyával megyünk vásárolni, mert holnap ballagás. Nem igazán teljesült az álmom, hogy a ballagási buli egy étteremben legyen. Apám azt mondja, hogy nem tehetjük meg, és lássam be, hogy nehéz anyagi helyzetben vagyunk. Juj, majdnem elfelejtettem leírni, hogy ma bankett lesz, hétfőn mikor ezt meghallottam azt hittem magam alá rosálok. Mi az, hogy egy bankettet, az utolsó bulit hétfőn tartják számunkra? Ja és nem ám egy étteremben vagy valami ilyen

helyen, á nem! Az iskolában végül is nem jártunk oda még eleget. Mondjuk az sem normális szerintem, hogy egy ballagást keddi napon tartanak, mert akkor mi lesz a távolabbról meghívott rokonokkal? Hogy jönnek el? Szerintem sehogy, úgyhogy fuccs a ballagási ajándékok egy részének. Na, megyek, készülök a bankettre. Remélem az a srác is ott lesz, mert igazán cuki.

2016 Június 15. kedd

Itt a nagy nap: ballagás. Anya bejelentett fodrászhoz, szegény apám meg süt, főz, mert nem akarja, hogy a kicsi lánya szégyenben maradjon a ballagási vendégek előtt. Habár nem lesznek sokan kb. 20 fő, de azért tényleg nem mindegy, hogy milyen lesz a véleményük a vendéglátásról. Kíváncsi vagyok, mennyi ajándékot kapok. Mindegy, megyek, mert anyám szólt, hogy elkésünk.

2016 Június 15. kedd

Na, itt vagyok megint, szóval a hajam nagyon jó lett. Apám valahogy mintha másképpen nézne rám. Csak annyit

mondott a frizurámra, hogy jó, és még annyit fűzött hozzá, hogy nemhiába, az én lányom. Láttam, hogy ez büszkeséggel tölti el. Most megyek, csengettek lehet, hogy megjöttek az első vendégek.

2016 Június 15. kedd

Ismét itt. Este van végre. Azért ez a ballagás nem volt semmi. Bár nem azt kaptam, és nem annyit, amennyit szerettem volna, de azért nem panaszkodhatom. Voltak olyan rokonok, akiket szinte nem is ismertem, talán kétszer, ha találkoztam velük eddig. De itt voltak és ez számít, és persze nem csak az ajándékok miatt. Anyám és apám is elfáradt, ez tisztán látszott rajtuk. Mondjuk nem is csoda, mert azért igazán kitettek magukért, ahhoz képest, hogy nem vagyunk annyira vastagok, meg pláne. Most befejezem, álmos vagyok nagyon.

2016 Június 16. szerda

Ma délben keltem. Érdekes hogy most nem ébresztettek fel a szüleim. Pedig apámat kifejezetten irritálja, ha túl sokáig alszom. De most valahogy nem szólt most éppen az ebédet melegíti, és közben arról beszélnek Anyával, hogy

valamelyik közelben lakó rokon nem jött el a ballagásomra, pedig ők ott voltak a fiuk ballagásán, és nyilván elvárták, hogy cserébe ők is eljöjjenek. Azt sajnálom nagyon, hogy keresztanyám nem lehetett itt a ballagásomon. Januárban meghalt. Apám az óta sokkal másabb. Mondjuk anyámat is megviselte, mert nemcsak sógornők voltak, hanem barátnők is, és apámnak meg az egyetlen testvére, és csak 44 éves volt. Ma bevallom apámnak, hogy cigizem. Nem lesz egyszerű, mert eléggé hirtelen haragú ember, és nem tudom, hogyan reagál majd. Lehet, kapok egy két atyait, de ez van. Nem tudom már tovább titokban tartani, mert már elég régóta fújom a füstöt, és már sok ismerős látott cigizni. Csak idő kérdése és lebukom. Na, akkor lenne ám égi háború.

2016 Június 16. szerda

Este van. Azért apám nem semmi. Leültettem, és hosszas mellé beszélésemmel, közöltem vele hogy cigizem. Csak annyit mondott, hogy tudja. Néztem ám nagyokat. Tudja?! Honnan?! Valaki beárult?! És folytatta azzal, hogy ebben a korban az szinte természetes hogy kipróbálnak a fiatalok ezt, azt. Elmaradtak azok a bizonyos atyai pofonok, megmondom őszintén, valahogy nem is bánom. Ezután viszont elkezdte mondani a magáét hogy a cigaretta az nagyon káros, meg hogy fiatal vagyok, és nem kellene tönkre vágni magam ezzel. Bagoly mondja verébnek. Ő is dohányzik. De nyilván ezt nem mondtam neki, ha már eddig megúsztam az atyai pofonokat

nem feszítem tovább a húrt. Érdekes, hogy arra kért, előtte gyújtsak rá nem mertem, azt mondtam neki, hogy áááááá, inkább hagyjuk. Na, ez történt ma.

2016 Június 17. csütörtök

A húgom Rebeka ma is kiakasztott. Nem gyenge a kis csaj, tisztára az ember idegeire megy. Hat és fél éves, de rendesen egy dáma, nem mindegy neki milyen ruhát vesz fel, és hogy hogyan néz ki. Ha sminkelem magam, akkor őt is kell. Ha éppen a hajam csinálom, akkor az övét is kell. És ha nem csinálom meg neki is, akkor meg gonoszkodik. Ma éppen a körömlakkjaimat dugta el. Na, azt még apám is utálja (pontosabban a szagát). Ki lehetne vele a világból kergetni. Hűűű, tényleg ma megint azzal a világvégés dologgal jött újból, hogy majd akkor megtudod, ha nem lesz víz meg áram meg ilyesmi, akkor majd nézhetsz ám! Szerinte, és az internetes barátai szerint is, merthogy már azok is vannak, akikkel, ebben a témában értekezik, szóval szerintük már 2017 tavaszán szabad szemmel látható lesz az a bolygó, ami majd azt az állítólagos galibát okozza. Állítólag huszonháromszor akkora, mint a Föld és pont a Föld és Nap között megy majd el. És állítólag pont ez a gond, merthogy a nagy tömegvonzás miatt hatalmas napkitörések, és hatalmas földrengések várhatók, természetesen nagy dagályhullámokkal, amelyek elérhetik akár a 137 méter magasságot is…Bla bla bla..nem érdekel, mondjuk nem is

értem. Fizikából soha nem voltam jó. Azt mondja a bátyám, mert azért ő többet beszélget apámmal ilyenekről, hogy a föld lakosságának a kilencven százaléka kihal. Az király, mondtam neki. Legalább nem lesz annyi hülye az utcán, aki folyamatosan fütyülget utánam, amikor esetleg ebben a jó időben, miniszoknyában megyek csavarogni. Nem tehetek, róla szép vagyok, és persze szerény is. Persze ez csak vicc. Csak nehogy valaki ezt a naplót elolvassa, mert akkor meglesz ám a véleménye rólam. Azt fogja hinni, hogy valami elkényeztetett lúzer vagyok. Na, mára ennyit.

2016 Június 18. péntek

A húgomat Rebust egyszer agyon verem már megint eldugta a sminkcuccomat, alig találtam meg. Teljesen kétségbe voltam esve, hogy nem lesz meg, de szerencsére az a kis hülye nem tudott túljárni az eszemen. Nem semmi a kis csaj, mivel tudja, hogy már szinte az összes dugi helyét ismerem, így talált egy újat, amit azért nem volt egyszerű felfedeznem. Mivel tudta, hogy hol keresem majd, így olyan helyre dugta a sminkjeimet ahol valószínűleg nem fogom keresni. Sikerült a kis ördögnek meglepetést okoznia. Na hová dugta?! Na hová?! A párnám alá! Tudta, hogy ott nem keresem. Hát ez van. Azért is fontos a smink mert apám elengedett Diszkóba…hajnal háromig.!!!Azért ez tőle nagy szó. Nem gondoltam volna, hogy elenged életem első bulijára. Nagyon félt minket.

2017 Március 20. Vasárnap

Végre meglett a Naplóm!! Az ágy alatt találtam meg, ahol semmi keresnivalója nem lett volna. Tuti hogy Rebus keze van a dologban. Pedig egy csomó dolog történt velem az óta, amióta nem találtam, és bőven lett volna mit beleírnom, de úgy voltam vele, ha nincs meg, akkor inkább nem vezetek naplót. Eddig nem is hiányzott. Azokat a dolgokat most próbálom összefoglalni, bár tudom nem lesz egyszerű. Kezdem talán azzal, hogy a családom anyagi helyzete nem változott minden maradt a régiben. Elkezdtem az iskolát, rendőr leszek, ha lesz hozzá kitartásom. Az önvédelmi órák nagyon kikészítenek, kemény, na. A többi tantárgy sem egyszerű, mindegy valahogy majd csak túlélem ezt is. Ilyenkor tavasszal azért nem szokott ilyen meleg lenni most éppen huszonnyolc celziusz fok a hőmérséklet, ami azért szokatlan. Tegnap apám lehívott a ház elé, és mutatott egy pontot az égen. Azt mondta, hogy az a NIBIRU. Az agyamra megy már ezzel a dologgal, de lehet, hogy van benne valami, mert már másoktól is hallom, hogy egy új csillag van az égen, amit eddig soha senki nem látott. Barátom még most sincs. Valahogy mintha félnének tőlem a srácok. Anyám azt mondja, hogy nem kell ezeket a dolgokat elkapkodni, és majd a nagy ő úgyis jön.